

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl samosoudkyní JUDr. Jarmilou Ďáskovou v právní věci žalobce **O. B.**, zastoupený JUDr. Františkem Suchánkem, advokátem AK, se sídlem 251 01 Říčany, Babice 314, proti žalovanému **Krajskému úřadu Kraje Vysočina, odboru územního plánování a stavebního řádu**, se sídlem 587 33 Jihlava, Žižkova 57, o žalobě proti rozhodnutí správního orgánu ze dne 22. 11. 2011, č.j., sp. zn.,

t a k t o :

- I. Žaloba **s e z a m í t á .**
- II. Žádnému z účastníků **s e n e p ř i z n á v á** náhrada nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

Rozhodnutím žalovaného ve výroku rozsudku citovaného bylo zamítnuto odvolání žalobce podané proti správnímu orgánu prvního stupně – stavebnímu úřadu Magistrátu města Jihlavy ze dne 19. 8. 2011, č.j., kterým byl žalobce uznán spácháním přestupku podle § 178 odst. 1 písm. f) zákona č. 183/2006 Sb., v platném znění, když v době od 8. 4. 2011 do 10. 4. 2011 realizoval na pozemku p. č. v k. ú. stavbu skladu na palivové dříví o půdorysných 5,1 m x 3,1 m bez územního souhlasu. Za tento přestupek správní orgán prvního stupně uložil žalobci podle § 179 písm. b) a § 178 odst. 1 písm. f) stavebního zákona pokutu ve výši 5.000,- Kč a podle § 79 odst. 1 zákona č. 200/1990 Sb., v platném znění ve spojitosti s § 1 odst. 1 vyhlášky č. 231/1996 Sb. uložil žalobci povinnost nahradit náklady správního řízení ve výši 1.000,- Kč. Rozhodnutím odvolacího orgánu bylo odvolání zamítnuto a rozhodnutí správního orgánu prvního stupně potvrzeno.

Proti rozhodnutí správního orgánu druhého stupně podal žalobce včas žalobu, kde namítal, že v řízení nebylo prokázáno subjektivní zavinění žalobce, neboť se mu dostalo informace, že ochranný přístřešek pro dřevo nevyžaduje ani stavební povolení ani ohlášení stavebnímu úřadu. Nelze mu klást za vinu, že nepostřehl, že zákon kromě ohlášení stavby rozeznává také pojem oznámení záměru. Nepřehlednost a nesystematičnost stavebního zákona nelze přičítat k tíži účastníka řízení. Lze předpokládat, že stavebník, pokud není povinen nějakou skutečnost stavebnímu úřadu ohlašovat, nebude zřejmě ani povinen tutéž skutečnost oznamovat. Závisí vše na uvážení stavebního úřadu, zda za stavbu prohlásí v podstatě jakoukoli – byť i movitou – věc, v zásadě vylučuje jistotu správnosti rozhodnutí účastníka řízení ve vztahu ke stavebnímu úřadu. Dále se žalovaný nevypořádal s důvody, které žalobce na svoji obranu uvedl s odkazem na nejednoznačnost ust. § 92 a § 96 ve vztahu k ust. § 79 až § 83 stavebního zákona. Na základě výše uvedených skutečností považuje svoji žalobu za důvodnou.

Žalovaný správní orgán ve svém vyjádření k žalobě ze dne 8. 3. 2012 uvedl, že správní orgán prvního stupně – stavební úřad se dne 12. 4. 2011 z anonymního telefonátu dozvěděl, že žalobce rozestavěl ve dnech 8. 4. – 10. 4. 2011 na pozemku p. č. v k. ú. stavbu tvořenou dřevěnou konstrukcí s opláštěním, přízemní, nepodsklepenou a v důsledku toho oznámil vlastníkově předmětného pozemku zahájení řízení o přestupku podle § 178 odst. 1 písm. f) stavebního zákona spočívající v provedení činností bez územního souhlasu. Nařízeného ústního jednání se žalobce nezúčastnil, ale zaslal stavebnímu úřadu dne 28. 4. 2011 vyjádření, kde sám uvádí, že před zahájením práce dostal informaci (neuvádí kde), že uvažované zřízení prostoru pro uložení dřeva nevyžaduje ani stavební povolení, ani ohlášení stavebnímu úřadu. Po následně vedených úkonech a provedených důkazech doložených ve správním spise zohlednil stavební úřad důvody a pohnutky žalobce a dospěl k závěru, že svým osobním jednáním naplnil z nevědomé nedbalosti skutkovou podstatu přestupku podle § 178 odst. 1 písm. f) stavebního zákona a uložil mu pokutu ve výši 5.000,- Kč, tedy rovnající se 1 % zákonné sazby.

Z vyjádření žalobce vyplývá, že neprováděl stavbu, jak ji má na mysli § 2 odst. 3 stavebního zákona. Jinak v odvolání proti rozhodnutí správního orgánu uvedl, že nepřehlednost a nesystematičnost stavebního zákona nelze přičítat k tíži účastníka řízení.

Pokud by se žalobce na svůj záměr provést stavbu informoval u stavebního úřadu, ten by mu v žádném případě nesdělil, že ochrannými přístřešky na dřevo nevyžaduje stavební povolení ani ohlášení. Ať už žalobce získal uvedenou informaci kdekoli a nyní argumentuje nesrozumitelností a nesystematičností stavebního zákona, nemůže se tím své odpovědnosti za protiprávní jednání zbavit. Žalobce zřejmě vycházel ze zažitého vědomí u veřejnosti přetrvávajícího z minulosti, že stavby do 16 m² je nutno ohlásit u stavebního úřadu. Rozestavěná stavba žalobce má výměru 15,8 m².

Žalovaný uvedl, že žalobce se přestupku dopustil z nevědomé nedbalosti, a proto potvrdil výrok stavebního úřadu, jenž uvedenou stavební nekázeň potrestal velmi benevolentní pokutou představující 1 % zákonné sazby. Závěrem navrhl, aby soud podanou žalobu jako nedůvodnou zamítl. Zároveň žalovaný vyslovil souhlas s tím, aby soud rozhodl o žalobě bez nařízení jednání.

Žalobce ve svém podání ze dne 29. 3. 2012 uvedl, že žalobce ať se otázal kohokoliv, zda pro realizaci svého díla v zamýšleném provedení bude potřebovat stavební povolení nebo bude nutné ohlášení stavby, dostal odpověď, že stavební povolení ani ohlášení stavby nejsou nutná a tato odpověď je zcela správná. Zdůraznil, že územní řízení a stavební řízení jsou řízení zcela odlišná, přičemž těžiště rozdílu spočívá na prvním místě v tom, že v územním řízení se zásadně neuděluje jakýkoliv souhlas s realizací stavby. Poukázal na mediální kampaň předcházející novému stavebnímu zákonu, která zdůrazňovala, že nová úprava zjednoduší a usnadní provádění stavby. Jestliže žalovaný argumentuje tím, že v minulosti platilo, že stavby do 16 m² je nutno ohlásit u stavebního úřadu, k tomu dodává, že se v tomto případě jednalo o právní úkon ve stavebním, nikoliv v územním řízení, a to u drobných staveb, u kterých se bez výjimky mělo vždy jednat o díla, jejichž výsledkem byly stavby nemovitě. V daném případě se má jednat o postih za neprovedení právního úkonu v územním řízení a o stavbu, která dle obecného povědomí stavbou není.

Nesouhlasí s tvrzením žalovaného, že se u žalobce jednalo o recidivu, tj. že by opakovaně realizoval stavbu bez stavebního povolení nebo ohlášení, a proto nelze souhlasit s tím, že dříve provedené řízení o dodatečném povolení stavby plotu je považováno za přitěžující okolnost.

Žalobce má za to, že u něho není dáno zavinění ani za nedbalostní delikt, protože při předpokladu, že o své povinnosti měl a mohl vědět, lze připustit, že sice vědět měl, avšak za daných okolností vědět nemohl. Splnění uvedené podmínky nutně předpokládá, buď mít více než obecnou úroveň znalostí stavebního práva, nebo zajištění kvalifikované odborné, technické a právní pomoci. S ohledem na místo, účel a způsob realizace díla se požadavek zajištění kvalifikované, odborné, technické a právní pomoci v daném případě však jeví jako neúměrné zatěžování odporující základním zásadám správního řízení.

Zároveň žalobce vyslovil, že souhlasí, aby soud rozhodl bez nařízení jednání.

Na základě výše uvedeného Krajský soud v Brně rozhodl ve věci bez nařízení jednání ve smyslu ust. § 51 odst. 1 s.ř.s., neboť soud může rozhodnout o věci samé bez jednání, jestliže to účastníci shodně navrhli nebo s tím souhlasili.

Soud přezkoumá v rámci žalobních bodů napadené rozhodnutí podle § 71 odst. 1, § 75 odst. 2 věta první zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů. Dále jen s.ř.s.

Po přezkoumání všech podkladů nacházejících se v soudním spise i ve správním spise žalovaného dospěl soud k závěru, že žaloba důvodná není, a to z těchto důvodů:

Ze správního spisu správního orgánu prvního stupně vyplývá, že žalobce je vlastníkem parcely č. 78/1, dle informace o parcele ze dne 11. 5. 2011. Z oznámení o zahájení řízení o přestupku ze dne 13. 4. 2011 zjistil stavební úřad Magistrátu města Jihlavy, že žalobce u stavby pro rodinnou rekreaci č. e. ... na pozemku p. č. v k. ú., započal se stavbou skladu na palivové dříví, a to bez patřičného povolení stavebního úřadu – v tomto případě bez územního souhlasu. Správní orgán prvního stupně svolal ústní jednání na den 27. 4. 2011, kterého se však žalobce osobně nezúčastnil, z jednání se omluvil s tím, že

písemnou výpověď doručí správnímu orgánu do týdne. Z písemného podání ze dne 28. 4. 2011 bylo správním orgánem zjištěno, že jím zřizovaná konstrukce jako taková předně vůbec neleží na povrchu pozemku, není s ním nijak spojena a spočívá volně na trámciích volně položených na terénu. Ani tyto trámy nejsou vzájemně pospojovány a jedná se tedy o věc, která může být jako taková kdykoli přemístěna na jiné místo. Vycházel při budování z informace, že uvažované zřízení prostoru pro uložení dřeva nevyžaduje ani stavební povolení ani ohlášení stavebnímu úřadu. Domnívá se, že nebyl povinen žádat ani o schválení záměru pro udělení územního souhlasu, protože se nejedná o stavbu ve smyslu § 2 odst. 3 stavebního zákona. Nahromadění palivového dříví není stavbou a zvolený způsob ochrany před deštěm není stavebním dílem, ke kterému by bylo zapotřebí stavební nebo montážní technologie ani zvláštní znalosti nebo schopnosti. Navrhl, aby řízení proti němu bylo zastaveno. Správní orgán prvního stupně však ve věci vydal dne 19. 8. 2011 rozhodnutí č.j., kterým uznal žalobce vinným spácháním přestupku proti stavebnímu řízení podle § 178 odst. 1 písm. f) stavebního zákona, kterého se svým jednáním žalobce dopustil na svém výše uvedeném pozemku. Za toto jednání mu uložil podle § 179 písm. b) v návaznosti na § 178 odst. 1 písm. f) zákona č. 183/2006 Sb. (dále jen stavebního zákona) pokutu ve výši 5.000,- Kč a dále uložil povinnost nahradit náklady správního řízení ve výši 1.000,- Kč. Svě rozhodnutí opřel o ust. § 2 odst. 3 stavebního zákona, kde je definován pojem stavba. Stavbou se rozumí veškerá stavební díla, která vznikají stavební nebo montážní technologií, bez zřetele na jejich stavebně technické provedení, použité stavební výrobky, materiály a konstrukce, na účel využití a dobu trvání. Podle citovaného ustanovení není pojem stavby závislý na technologii svého zhotovení či na použitých materiálech, vždy však musí jít o výsledek záměrné lidské činnosti. Předmětná stavba skladu na palivové dříví je obdélníkového půdorysu o rozměrech cca 5,1 x 3,1 m, přízemní, usazená na dřevěných trámech, výšky do 4 metrů a zastřešená sedlovou střechou. Nosná část je tvořena dřevěnou konstrukcí, která je opláštěnou dřevotřískovými deskami. Jedná se o stavbu prostorově ohraničenou a uzavřenou obvodovými stěnami a střešní konstrukcí, která vznikla tesařskou či truhlářskou činností, jednotlivé stavební prvky jsou spojovány hřebíky, vruty apod., vyžadující určitou míru stavebně technických znalostí a dovedností. Přestože se jedná o stavbu, která díky svým parametrům v souladu s ust. 103 odst. 1 písm. a) bod 1 stavebního zákona nevyžaduje stavební povolení ani ohlášení, vyžadovalo její umístění na pozemku dle § 76 odst. 1 stavebního zákona vydání územního rozhodnutí, případně územního souhlasu. Dále stavební úřad k této věci uvádí, že pro posouzení, zda se jedná o stavbu, není rozhodující, jestli je stavební dílo spojeno se zemí pevným základem či nikoliv, neboť toto je hledisko občanského zákoníku určující, jde-li o věc movitou či nemovitou.

V řízení stavební úřad posoudil zjištěné skutečnosti a dospěl k závěru, že žalobce realizoval stavbu skladu na palivové dříví o zastavěné ploše cca 20 m², která by díky svým parametrům vyžadovala dle ust. § 96 odst. 2 písm. a) stavebního zákona s odkazem na ust. § 103 odst. 1 písm. a) bod 1 stavebního zákona vydání územního souhlasu, a bez tohoto souhlasu, byla tímto jednáním naplněna skutková podstata přestupku dle ust. § 178 odst. 1 písm. f) stavebního zákona. Za toto jednání mu byla uložena pokuta po zhodnocení všech skutečností ve výši 5.000,- Kč, což mělo mít především výchovný a preventivní účinek, neboť byla uložena na spodní hranici rozpětí, kde horní hranice činí až 500.000,- Kč.

Na základě podaného odvolání ze dne 2. 9. 2011 ve věci rozhodoval správní orgán druhého stupně, který ve svém rozhodnutí, napadeným žalobou, dospěl k závěru, po

přezkoumání obsahu předloženého spisu a napadeného rozhodnutí, že byla skutečně porušena právní povinnost stanovená zákonem a ze strany stavebníka došlo bezesporu ke spáchání přestupku, neboť nesplnil povinnost uloženou v ust. § 76 odst. 1 stavebního zákona, podle kterého lze umísťovat stavby nebo zařízení, jejich změny, měnit jejich vliv na využití území, měnit využití území a chránit důležité zájmy v území jen na základě územního rozhodnutí nebo územního souhlasu, nestanoví-li zákon jinak.

Poukázal na ust. § 96 stavebního zákona, odst. 2, kde je uvedeno, že územní souhlas postačí v případě staveb, jejich změn a zařízení, které nevyžadují stavební povolení ani ohlášení podle § 103 odst. 1, 2. Konkrétně v § 3 odst. 1 písm. a) bod 1 stavební zákon vymezuje, že stavební povolení ani ohlášení stavebnímu úřadu nevyžadují budovy, a to stavby o jednom nadzemním podlaží do 25m² zastavěné plochy a do 5 metrů výšky, nepodsklepené, jestliže neobsahují pobytové místnosti, hygienická zařízení ani vytápění, nesloužení k ustájení zvířat a nejde o sklady hořlavých kapalin a hořlavých plynů.

V § 96 odst. 1 stavebního zákona je stanoveno, že místo územního rozhodnutí může stavební orgán vydat územní souhlas, a to na základě oznámení o záměru, pokud je záměr v zastavěném území, nebo v zastavitelné ploše, poměry se v území podstatně nemění, atd., což je stav v případě prováděné stavby. Tedy, zákon předpokládá buď územní rozhodnutí, nebo územní souhlas na základě žádosti.

Tím se snaží žalovaný vyvrátit hlavní námitku odvolání, že žalobce nebyl povinen žádat o územní souhlas nebo územní rozhodnutí. Podle rozměrů zahájené stavby – 5,1 m x 3,1 m, o výšce 4 metrů, stavba je přízemní, usazená na dřevěných trámech, se sedlovou střechou – splňuje stavební dílo parametry stavby popsané v citovaném § 103 odst. 1 písm. a) bod 1 stavebního zákona a žalobce byl povinen obstarat si pro její zhotovení územní rozhodnutí nebo územní souhlas, jak to vyplývá z ust. § 79 nebo § 96 stavebního zákona. V § 79 odst. 3 stavebního zákona je taxativně uvedeno, ve kterých případech se rozhodnutí o umístění stavby, ani územní souhlas nevyžadují. Stavba žalobce tam však uvedena není. Stavební úřad tedy při hodnocení věci nepochybil, když zjištěný skutkový stav podřadil pod ust. § 178 odst. 1 písm. f) stavebního zákona a s jmenovaným zahájil řízení o přestupku.

Dále žalovaný odmítl námitku žalobce, že zřizovaná konstrukce je věcí, která může být kdykoliv přemístěna na jiné místo, proto o její legalizaci nežádal stavební úřad. Takový argument za platnosti zákona č. 183/2006 Sb. stavebního zákona neobstojí, neboť ten již na rozdíl od předchozí úpravy obsahuje povolovací postupy u výrobků, které plní funkci stavby (§ 108 stavebního zákona). Znamená to, že i umístění věcí movitých, přemístitelných, které dle uvážení stavebního úřadu plní funkci stavby, musí podléhat projednání podle příslušných ustanovení stavebního zákona (§ 103 a § 104 stavebního zákona).

Odvolací orgán konstatoval, že v předmětné věci neshledal nic, co by svědčilo o tom, že výrok napadeného rozhodnutí odporuje zákonné úpravě. Dosavadní postup stavebního úřadu v přestupkovém řízení byl z komplexního pohledu zhodnocen jako věcně správný, proto je nutno jej podpořit a námitky vznesené v odvolání odmítnout. Z odůvodnění rozhodnutí je zřejmé, že stavební úřad hodnotil zaviněné protiprávní jednání z hlediska kritérií stanovených v § 12 zákona o přestupcích ve spojitosti s § 68 správního řádu. Zabýval se otázkou přiměřenosti výše pokuty ve vztahu k závažnosti porušení stavebního zákona, jaké skutečnosti

vzal v potaz a jakou úvahou se při hodnocení věci řídil. Vycházel ze skutečnosti, že žalobce prováděl stavbu na svém pozemku, zavinění vyhodnotil jako nevědomou nedbalost a zároveň konstatoval, že se žalobce nedopustil protiprávního jednání poprvé. Žalovaný odmítl námitku žalobce uvedenou v odvolání, že stavební úřad neprokázal existenci zavinění. Vycházel z předchozích zkušeností, že žalobce se protiprávního jednání na úseku stavebních předpisů nedopustil poprvé. Odvolal se na řízení o přestupku, které bylo proti žalobci vedeno v roce 2008 a dle něhož se dopustil přestupku podle § 178 odst. 1 písm. a) stavebního zákona o provádění terénních úprav bez souhlasu stavebního úřadu ve shodné lokalitě. V rámci tohoto procesu nabyl žalobce vědomost o existenci ustanovení, podle kterých je nutno konkrétní stavby, terénní úpravy a zařízení projednat v postupech stanovených stavebním zákonem tak, že i když se žalobce v průběhu současného řízení snaží nepoužívat pojem stavba, rozhodně má dle svého vyjádření ze dne 20. 5. 2008 vědomost o existenci ustanovení § 103 stavebního zákona do té míry, aby rozeznal, že stavba, kterou bez souhlasu či rozhodnutí zahájil v dubnu 2011, vyžadovala podle svého provedení a vzhledu některý ze způsobů projednání podle stavebního zákona.

Zároveň dospěl k závěru, že uložená pokuta ve výši 5.000,- Kč vzhledem k závažnosti jednání a s ohledem na možnou horní hranici zákonem stanovené sazby je přiměřená. Jednalo se spíš o uložení pokuty s výchovnou funkcí. Uložená peněžitá pokuta nemůže se tedy jevit jako neúměrná či tvrdá. Z výše uvedených skutečností proto odvolání žalobce zamítl a potvrdil rozhodnutí správního orgánu prvního stupně.

Soud pro posouzení všech skutečností ze správního spisu dospěl k závěru, že žaloba důvodná není.

Žalobce především v žalobě namítá, že se přestupku, z něhož byl uznán vinným, nedopustil, rozhodně nebyl povinen s ohledem na charakter stavby žádat o stavební povolení nebo ohlášení a že mu nemůže být kladeno za vinu, že z důvodu nepřehlednosti a nesystematičnosti stavebního zákona nepostřehl, že by měl také svůj stavební záměr oznamovat. Vycházel přitom z úvahy, že pokud není povinen nějakou skutečnost stavebnímu úřadu ohlašovat, nebude zřejmě ani povinen tuto skutečnost oznamovat. Poukázal také na nejednoznačnost ust. § 92 a § 96 ve vztahu k ust. § 79 až § 83 stavebního zákona.

Z výroku rozhodnutí správního orgánu prvního stupně ze dne 19. 8. 2011 vyplývá, že žalobce byl uznán vinným ze spáchání přestupku proti stavebnímu řádu podle § 178 odst. 1 písm. f) stavebního zákona, kterého se dopustil tím, že v termínu od 8. 4. 2011 do 10. 4. 2011 realizoval stavbu skladu na palivové dříví, a to bez územního souhlasu. Stavba byla popsána jako sklad tvořený dřevěnou konstrukcí s opláštěním OSB deskami, přízemí, nepodsklepený, obdélníkového půdorysu o rozměrech 5,1 m x 3,1 m, zastřešený sedlovou střechou o maximální výšce 4 metrů, což dokládá i snímek této stavby nacházející ve spise správního orgánu prvního stupně. Z ust. § 178 odst. 1 písm. f) vyplývá, že fyzická osoba se dopustí přestupku tím, že provádí činnosti, ke kterým je třeba územní rozhodnutí, bez tohoto rozhodnutí nebo v rozporu s tím, popřípadě bez územního souhlasu anebo v rozporu s ním nebo provádí činnosti územním rozhodnutím zakázané. Za tento přestupek podle § ust. § 179 písm. b) lze uložit pokutu do 500.000,- Kč.

Z ust. § 2 zákona č. 183/2006 Sb. – stavební zákon vyplývá, co se rozumí stavbou (odst. 3). Stavbou se rozumí veškerá stavební díla, která vznikají stavební nebo montážní technologií, bez zřetele na jejich stavebně technické provedení, použité stavební výrobky, materiály a konstrukce, na účel využití a dobu trvání. Dočasná stavba je stavba, u které stavební úřad předem omezí dobu jejího trvání. Stavba, která slouží reklamním účelům je stavba pro reklamu. Dle názoru soudu správní orgán prvního stupně správně charakterizoval předmětnou stavbu, neboť se jednalo o sklad na palivové dříví, obdélníkového půdorysu o rozměrech 5,1 m x 3,1 m, přízemní, usazený na dřevěných trámech o výšce 4 m a zastřešený sedlovou střechou. Nosná část je tvořena dřevěnou sbíjenou konstrukcí, která je oplášťena dřevotřískovými OSB deskami a střešní konstrukce je tvořena montovaným krovem opláštěným OSB deskami. Jedná se o stavbu prostorově ohraničenou a uzavřenou obvodovými stěnami a střešní konstrukcí, která vznikla tesařskou či truhlářskou činností (jednotlivé stavební prvky jsou spojovány hřebíky, vruty) vyžadující určitou míru stavebně technických znalostí a dovedností. Správní orgán také konstatoval, že přestože se jedná o stavbu, která díky svým parametrům v souladu s ust. § 103 odst. 1 písm. a) bod 1 stavebního zákona nevyžaduje stavební povolení ani ohlášení, vyžadovalo však její umístění na pozemku dle § 76 odst. 1 stavebního zákona vydání územního rozhodnutí, případně územního souhlasu.

Z přezkoumání všech skutečností nacházejících se v soudním spisu dospěl soud k závěru, že postup správního orgánu byl správný. Jednoznačně z ust. § 76 stavebního zákona vyplývá, že umisťovat stavby nebo zařízení, jejich změny, měnit jejich vliv na využití území, měnit využití území a chránit důležité zájmy v území lze jen na základě územního rozhodnutí nebo územního souhlasu, nestanoví-li zákon jinak. Ust. § 96 odst. 1 stavebního zákona stanoví, kdy místo územního rozhodnutí může být vydán územní souhlas, jak je popsáno výše. Z ust. § 79 odst. 3 stavebního zákona vyplývá, ve kterých případech se územní rozhodnutí ani územní souhlas nevyžadují. Stavba žalobce však do tohoto výčtu nepatří.

Soud souhlasí se stanoviskem žalobce, že je nutno posuzovat věc z hlediska jednak stavebního povolení a jednak vydání územních rozhodnutí. Potud lze v tomto případě souhlasit, ale nemůže souhlasit soud s názorem žalobce, že pokud něco nemusí ohlašovat, nemusí oznamovat, a tudíž nemusí žádat o územní souhlas byť i s takovouto jednoduchou stavbou. Žalobce se měl na stavebním úřadu informovat o svém záměru a pak postupovat dle zákona, což neučinil.

Stavební úřad vystupuje jako orgán státní správy v dané oblasti a jeho povinností je dbát na dodržování právních předpisů. Správní rozhodnutí prvního i druhého stupně jsou v tomto případě správné, na jejich právní závěry krajský soud odkazuje, neboť je přesvědčen, že se s námitkami žalobce žalovaný řádně vypořádal a přiléhavou a vyčerpávající právní argumentací obsaženou v odůvodnění rozhodnutí poukázal na nesprávné jednání žalobce a také toto nesprávné jednání správně ohodnotil tím, že správně kvalifikoval jednání žalobce jako přestupek podle § 178 odst. 1 písm. f) stavebního zákona a také ve spojení s ust. § 179 písm. b) téhož zákona také jednání žalobce ohodnotil uloženou pokutou. Dle názoru soudu tato pokuta není vysoká již s ohledem na horní hranici, kterou stanoví v těchto případech zákon, ale souhlasí s tím, že má účinky výchovné a preventivní. Nelze souhlasit s názorem žalobce, že by se uvedeného přestupku nedopustil. Je pravda, že úmysl žalobce v tomto případě prokázán nebyl, ale žalovaný nehodnotil jednání žalobce jako úmyslné. Žalobce vědět měl a mohl, že se dopouští nesprávného jednání v rozporu s platnými právními předpisy.

Proto se soud již duplicitně ve věci nevyjadřoval, odkázal na právní argumentaci obsaženou v napadeném rozhodnutí, a to v souladu s judikaturou ústavního soudu II. ÚS 251/2003, třetí strana, třetí odstavec (judikatura NSS pod Ejk. 506/2007).

Dle názoru soudu správní orgán se vypořádal s uložením přestupku jak po formální, tak i materiální stránce. Formálním znakem projednávaného přestupku je, že žalobce v rozporu se stavebním zákonem vybudoval stavbu bez územního souhlasu byť tato stavba nevyžadovala ohlášení nebo stavební povolení a toto jednání má svůj materiální znak, tj. že se svým jednáním dopustil ohrožení zájmu, který je chráněný zákonem, tj. že není na vůli každé fyzické osoby budovat jakékoliv stavby byť na svém pozemku.

Lze tedy uzavřít, že správními orgány byl ve smyslu ust. § 3 správního řádu zjištěn stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti, že si za tím účelem opatřil potřebné podklady pro rozhodnutí. Tyto byly opatřeny v souladu s ust. § 52 správního řádu a provedeny důkazy, které byly potřebné ke zjištění stavu věci, zejména důkazy vyplývající ze spisového materiálu správního orgánu prvního stupně i z protokolu o ústním jednání, příslušnou fotodokumentací, atd. Dle krajského soudu žalovaný a správní orgán prvního stupně se s veškerými okolnostmi a podstatnými skutečnostmi ohledně přestupku pana žalobce ve svém rozhodnutí dostačujícím způsobem vypořádaly.

Vzhledem k tomu, že nebylo shledáno porušení právních předpisů, soud dospěl k závěru, že žaloba důvodná není, proto ji ve smyslu ust. § 78 odst. 7 s.ř.s. zamítl.

Žalobce ve věci neměl úspěch, žalovanému náklady řízení nevznikly, soud proto ve smyslu ust. § 60 odst. 1 s.ř.s. rozhodl tak, že žádnému z účastníků náklady řízení nepřiznal.

P o u č e n í : Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno, ve dvojím vyhotovení. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Brně dne 16. dubna 2012

JUDr. Jarmila Ďásková, v.r.
samosoudkyně

Za správnost vyhotovení:
Barbora Zachovalová